

Kőrís Imre
KÖLTŐK

Botfülű zeneszerzők, kétbalkezes szobrászok,
lúdtalpas táncosok vagyunk,
buta filozófusok, lassú futók, gyenge súlyemelők.

A vésőnk zsebre vágható ceruzacsonk,
amit az egész család nekünk gyűjt,
a kövünk papírfecni, újságok margója,
mások könyveinek előzéke.

A zongoránk ebédlőasztal, húsvétról maradt tojásokkal,
egy gipszlenomatokkal és szappanfaragványokkal teli kosárral,
fánkyszerű kis műanyag tartójából kimeredő,
természetellenesen kék mágneses tollal.

A dallam, amit hallunk, a lejárt mosógép szignálja,
kikü-kikü-kikü,
bekapcsolt mikró:
gógi-gógi-gógi,
vagy a vaskancsó falán a teavíz hangja,
amely úgy ropog, mintha nem is forna, hanem sülné.

Amikor metrópótló buszra szállunk:
mintha ólomléggömbökkel zsonglőrködnénk.
Bemenni a szobába a kisollóért:
tájfutás.

Az ablakon a szűnyogháló készségesen
pixelekre bontja a látványt,
fekete-fehérré váltva
színek sincsenek, csak fényerősség,
ha pedig addig kísérletezem,
amíg az asztalra hajtva a fejem
(mintha a bal fülemmel az asztallapon hallgatóznék)
már csak a monokróm ég látszik az ablakban,
akkor jön az, hogy el kéne táncolni,
meg kéne mintázni,
vagy be kéne futni vele a célba,
ami helyett inkább fogom magam, és kitergegetek.

Karafiáth Orsolya

BESTIÁRIUM: EGYMÁS

Megettem egy hülyegyereket, hülye lettem.
Jó hülyének lenni? Jó bizony!
Hogy ugratott, hogy mart, folyton kikezdet.
Most bent van, végre én froclizhatom!

Beárulna? Kinek? A hangját elnyelem!
Megrúgna? Bolyhokba vagy vérbe botlik.
Haha! Hülyegyerek! Ezt jól bebuktad.
Mostantól én mondom meg, merre meddig.

Rosszal kezdtél, na, seggfej, erre lépj!
Mi van? Nem hallom. Ordíts hangosabban!
Mint egykor én, tudod. Az tetszett, mi?
Gyerünk, vakarcs! Nehogy hiába mondjam!

Érzem, ahogy szorong, hallom, ha sír.
Csuklunk, ajaj, vajon ki emleget kit?
Én ettelek meg, mondja, s elhiszem.
Aztán nevet. Röhögjük szét a semmit!

De jó nevetni! Élni, élni: jó!
De jók vagyunk! Két jóllakott kacag!
Megeszelek újra, kishülyém, kiált fel.
És végül még egyszer belém harap.

Gellén-Miklós Gábor

JÓ MULATSÁG, FÉRFI MUNKA

Szerelmedért
Lebontanám a garázst,
Egyedül, egy közepes méretű
Kalapáccsal, és a sített
Ölben hordanám el a szeméttelre
Szerelmedért.

Szerelmedért
Lennék favágó, beiratkoznék
Egy motorfűrész-kezelő tanfolyamra,
A Bakonyban nem maradna fa,
Élen járnék a tarvágásban
Szerelmedért.

Szerelmedért
Mindennap meginnék egy doboz
Langyos Kőbányai Világos sört,
Hogy keserű lelkemet a komló
Tovább keserítse
Szerelmedért.

Szerelmedért
Visszavásárolnám a sittet,
Hétvégenként építenék belőle garázst,
Düledező, életveszélyeset,
És abba örömet beköltöznék
Szerelmedért.

Kozma Tamás

VUE PROVENÇALE, LEVENDULÁVAL

Vincent, kedvesem, itt ül hát velem a domboldalban.
Kosarunkban kitart a bor meg a kecskesajt: lássa,
ragyogóbb a völgy, mint tegnap.

Vásznunkat több mint felerészben a maga szertelen
sárga tengere, a nap szilánkra zúzott tükre fedi le
(hogy ennek betege, ne tagadja),

de mit szól az alatt glédába (hadrendbe) állított
lila mezőhöz? Ugye nem azért települt délre,
hogy a természet ölen ily

sötétre pácolt képszegélyre leljen? Lehet, magának
mindegy már, hisz egy szökés innen csak a
menny, de engem valahogy sért

e provanszi paraszt eszéhez mért képtelen kontraszt.
Ugyan, igyon! Lassan letelik a nyár. Maradjunk
itt még néhány órát

a karos kosarával hajnaltól hajladozó mediterrán
lány párálló ingvállán. Ha nem, hát nem.
Valaha én is elleneztem,

hogy a levendulát (melynek illóolajával magát
királlyá kenik, ha megéri) túl e mezőn, hűlt lepedőn,
rojtos párnacihán, mi több,

a csipkeszegésű szemfödőn hosszan szimatolják.
Legjobban magamon csodálkozom, hogy
éppen ezt teszem.

Arles, 2013. augusztus 30.

Szilasi László

A NYOLCADIK GYERMEK

A kisebbik öcsém 1971. december 27-én született. Az élet változékony volta miatt ő ma újra a szüleinkkel él. Részben ez az oka annak, hogy a családommal évek óta erre a napra időzítjük a karácsonyi látogatást: két legyet ütünk egy csapásra.

A fűtetlen, utcai szobában ülünk az anyámmal. Régen ez volt a szobám, pontosabban: a szobának ez az ablakok felőli harmada, szekrény, ágy, íróasztal volt az én helyem, de ennek lassan már az emlékéit is elmossa az idő. Mi eljöttünk otthonról, a szüleink megöregedtek és elszegényedtek. Az évek alatt lassan hozzászórtam az új helyzetéhez, segítetek nekik, amiben tudok, de beláttam, hogy alapvetően nem tudok rajtuk segíteni. A kényszerűen hazatért öcsém a szomszéd szobában lakik. Amióta összeomlott a vidéki birodalma, néha munkanélküli, néha közmunkás, néha meg dolgozik néhány évet, hónapot. Alapvetően jól tartja magát, nekem biztosan nem menne ennyire, de az a mocsok, ami most nála fogad, megrendít. Kopott szivacsok a földön, szellőzetlen ágyneműk, értéktelen tárgyak, rendetlenség, piszok. Mintha mégiscsak elfogyott volna az önbecsülés.

Anyámmal a régi időkről beszélgetünk. Arról, hogyan viselkedtek a nagyszüleim, amikor tőlünk is elvitték a zsidókat. Nem beszéltek róla. Ritkán és nagyon keveset. Nem beszéltek.

De azért gondoltak néha rá, szerinted? – kérdezte az anyám.

annyi mindenről hallgatnak az emberek – válaszoltam kitérőleg.